

han publicat obres rellevants al llarg dels darrers mesos.

GALERIA

73

'Rent', un musical de Broadway a Ciutat Vella

Bea Cabezas

Del 29 d'octubre fins al 3 de desembre el Teatre Principal de Barcelona serà l'escenari del musical pop-rock 'Rent'.

OPINIO

11

Dos camins

Pere Martí

13

Etapé respon

Fabià Estapé / Toni Canís

13

Política-ficció comercial

Toni Canís

15

Que Reagan no tingui raó

Oriol Cortacans

16

El pinyol de l'olivarda

Martí Domínguez

17

Les relacions...

Antoni Vives

18

Ucraïna a les urnes

Libert Ferrí

19

Maragall dona futur...

Miquel Payeras

Dura-lex

Ramon Barnils

La BBC era un niu d'espies

Xavier Vinader

82

El naixement de Goethe

Joan Francesc Mira

EDITORIAL

1999-2003

Els pròxims quatre anys seran segurament els més imprevisibles que li haurà tocat viure a la política catalana des de les eleccions de 1980 al Parlament de Catalunya, les primeres després del franquisme. En primer lloc, perquè els resultats electorals del 17 d'octubre han donat com a resultat un mapa polític complicat. El problema no és que cap partit o coalició tingui la majoria absoluta per a formar govern amb tranquil·litat (normalment, les majories absolutes són poc fructíferes des del punt de vista dels interessos generals dels ciutadans). El problema és, més aviat, que de moment no hi ha cap partit parlamentari que tingui una posició prou forta per a fer de "pal de paller" de la política catalana, com ho demostra l'hemicicle que publiquem aquesta setmana en la pàgina 9.

Aquest mapa polític encara es compliça més si admetem l'evidència que alguns dels partits més forts (Convergència Democràtica, el Partit dels Socialistes...) s'enfronten a una pròxima crisi de lideratge i, en certa forma, també, d'identitat. El cas de Jordi Pujol, president de la Generalitat de Catalunya, és clar: mentre continuï al front de CiU no hi haurà crisi de lideratge, però el fet biològic i els vint anys al front del govern de Catalunya anuncien un pròxim relleu que finalment ell mateix ha donat a entendre que es produirà abans de les eleccions del 2003 (això, si no s'avancen). També des del punt de vista del lideratge el PSC és un partit pendent de relleu humà, generacional, o com es vulgui dir (Pasqual Maragall encara no és el líder del partit) i, des del punt de vista de la identitat, les eleccions de l'altre dia han posat en evidència que, si algun dia vol governar Catalunya, haurà de tro-

bar la pedra filosofal perquè el seu missatge convenci, al mateix temps, els electors de la conurbació de Barcelona i els de Catalunya interior.

El que passi al si de CDC o del PSC afectarà directament o indirectament els altres partits catalans. En el primer cas, afectarà d'una manera molt evident el soci de CDC, la Unió Democràtica de Duran i Lleida. En el cas dels socialistes, els afectats directes seran els militants d'Iniciativa per Catalunya-Verds, que necessiten més que mai un projecte clar i engrescador que mereixi la seva participació.

Les altres forces polítiques parlamentàries, ERC i el PP, són d'alguna manera els espectadors de privilegi d'aquest espectacle de fi de segle de la política catalana, perquè els resultats electorals els donen l'oportunitat de marcar de prop el pròxim govern de la Generalitat de Catalunya i, segons com vagin

les coses, de ser decisius.

Lamentablement, als interessos generals del país els hauria convingut un panorama més estable, més definit. Els pròxims anys seran vitals, no solament pel que hem comentat sinó també perquè s'hauran d'entaular batalles polítiques importants, com ara la nova relació fiscal amb l'estat espanyol, la revisió del Pacte de Toledo sobre les pensions, la revisió dels horaris comercials i, per què no? l'elaboració d'una nova llei electoral per a Catalunya. Sense comptar amb les negociacions per a l'ampliació de la Unió Europea. Massa feina per a un govern dèbil.

I és que les diferents forces polítiques no haurien de posar els seus interessos (els seus problemes) per davant dels interessos del país i rebutjar la possibilitat de formar un govern fort. No ho haurien de fer. ■

"Les diferents forces polítiques no haurien de posar els seus interessos (els seus problemes) per davant dels interessos del país i rebutjar la possibilitat de formar un govern fort."